

FONDACIJA
HASTOR

NEWSLETTER

januar 2017.

U NOVU GODINU SA NOVIM STIPENDISTIMA

Već je svima poznato da Fondacija Hastor stipendira mlade ljude svih generacija - osnovce, srednjoškolce i studente, a svoje stipendiste prati od školske klupe do katedre. Pomoći što većem broju mlađih da dobiju priliku za obrazovanje osnovna je misija Fondacije Hastor, dok je naša želja za povećanjem broja stipendista stalna.

U tom cilju, krajem mjeseca novembra 2016. godine objavljen je konkurs za stipendiranje studenata, a u periodu od 22.11. do 11.12. 2016. godine, koliko je konkurs trajao, na adresu Fondacije stiglo je 206 aplikacija. Po zatvaranju konkursa uslijedilo je bodovanje prijavljenih kandidata, a na osnovu bodovanja, odabранo je 57 kandidata s kojima su obavljeni intervjuji. U

finalni krug razgovora pozvana su 22 kandidata, a njih 21 dobilo je stipendiju Fondacije Hastor. Razgovore sa kandidatima vodili su direktor Fondacije Hastor Seid Fijuljanin, psiholog Edina Lazović i učitelj Ramo Hastor.

Ono što sa sigurnošću možemo reći jeste da smo u 2017. godini bogatiji za dvadeset i jednu mladu, ambicioznu i uspješnu osobu, a zahvaljujući kvalitetama koje posjeduju vjerujemo da itakako mogu pomoći unapređenju naše zajednice i društva.

Ovim sjajnim mladim ljudima upućujemo iskrene čestitke, sa željama da budu još bolji i uspješniji te da još dugo ostanu dio porodice Fondacije Hastor.

Džulisa Otuzbir

NOVOSTI

“Želite li biti prosječni? Ko želi biti prosječan neka podigne ruku.” Upita Almir prisutne studente. U Velikoj sali ASA Grupacije zavlada tišina. Nijedna ruka u zraku. Niko od stipendista Fondacije Hastor nije niti želi biti prosječan. Naravno, zbog toga su tu gdje jesu. Među najboljima. U Fondaciji Hastor.

U subotu, 14.01.2017., je u sjedištu Fondacije Hastor održan redovni mjesecni sastanak studenata-stipendista. Mjesечnim sastancima prisustvuju stipendisti iz svih krajeva Bosne i Hercegovine koji rado dolaze u Sarajevo na ova jedinstvena druženja koja upriličava naša Fondacija. Na ovim druženjima stipendisti najčešće razmjenjuju svoja iskustva sa volonterskih druženja koje provode sa učenicima osnovnih i srednjih škola, upoznaju jedni druge, a nerijetko imaju priliku da nauče nešto novo putem raznih radionica i predavanja koje Fondacija priprema za svoje studente. Tako smo ovoga mjeseca ugostili Almira Mukaču, direktora i osnivača kompanije Fress.

Almir je mladi poduzetnik koji je osmislio sistem kućne dostave zdravog povrća za sve one koji žele da se zdravo hrane, a nemaju vremena da sami odu i kupe te proizvode. Koncept Fress, donedavno mnogima poznat pod nazivom Krompir.ba, prerastao je iz prodaje organskog krompira, a kasnije i drugog organskog povrća putem interneta, koji su pokrenuli Almir i njegov brat Amel Mukača. Danas je to jedan cijeli koncept zdravog življjenja pod kojim se podrazumijeva maksimalno smanjenje stresa i vremena

koje nam može uzeti kuhanje nakon napornog radnog dana.

Nije slučajno zašto je baš Almir bio naš današnji gost. On je primjer uspješnog, mladog poduzetnika koji je neustrašivo stupio na pozornicu zvanu poduzetništvo bez nekog iskustva. Danas je vlasnik i direktor jedinstvene kompanije u usponu koja polako postaje prepoznatljiva na našim prostorima, ali i šire. Sa našim studentima rado je podijelio svoju životnu priču i svoj put ka ostvarenju ambicija. Istiće da je još kao student osjetio potrebu da izađe iz zone prosječnosti u kojoj danas, nažalost, obitava većina naše omladine. Prosječnost je za većinu mlađih njihova zona komfora iz koje se ne usuđuju maknuti. Zašto je to tako? Uglavnom iz straha od neuspjeha, osude okoline, nedostatka podrške i mnogo drugih razloga koji sputavaju mladog čovjeka. Almir priznaje da najbolja investicija koju je napravio u životu je investicija u znanje te je ovim putem odao priznanje Fondaciji koja punih deset godina kontinuirano ulaže u znanje i gradi jednu bolju perspektivu za sve mlađe ljude u Bosni i Hercegovini.

Džulisa Otuzbir

STIPENDISTI

DŽENITA FAZLIĆ

Dženita Fazlić studentica je treće godine Pedagoškog fakulteta u Bihaću na odsjeku za Matematiku. Dženita je stipendistica Fondacije Hastor od 6. razreda osnovne škole. Pored fakulteta bavi se izradom i prodajom unikatnih čestitki po narudžbi.

U toku srednje škole redovno je osvajala prva i druga mjesta na takmičenjima iz matematike. Učestvovala je na takmičenju inovacija iz oblasti energetike gdje je dva puta osvojila srebrenu medalju. Na fakultetu je učestvovala na debatnom takmičenju „EU i TI“ na kom je stigla do polufinala.

Kako nam je rekla podrška Fondacije Hastor joj znači mnogo i bitna je stvar u njenom životu. Stipendija joj je omogućila da bezbrižno ide u srednju školu u drugi grad, ali i da studira. Također ističe da joj je stipendija velika motivacija u trenucima kada joj je teško. Stipendija ne samo da znači mnogo Dženiti, već i njenim roditeljima koji pored nje školjuju još troje djece.

Mirza Okić

URADI SAM

Naša stipendistica Sadžida Kosovac će nam u ovom broju pokazati kako da iskoristite karton i napravite nešto inovativno, a što ćete sigurno koristiti. Pogledajte kako napraviti kutijicu za poklon.

Na karton sam zaličila prvi sloj salvetice, odnosno onaj koji ima najviše boje i sačekala da se osuši sat vremena.

1

Na drugoj strani kartona sam uz pomoć CD-a i linijara nacrtala konture prema kojima ću saviti kutijicu i izrezati je.

2

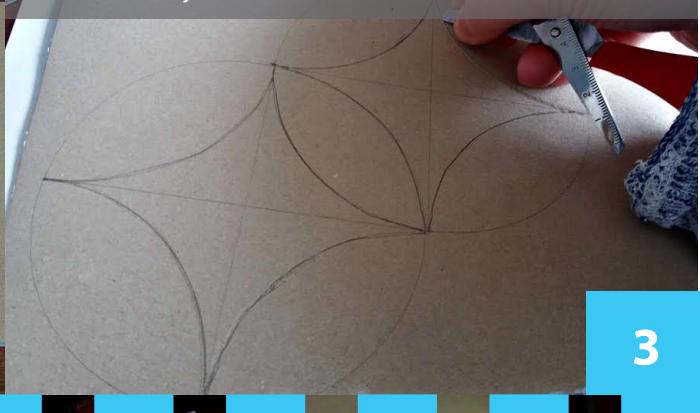
5

Nakon što smo je izrezali i savili, stavljamo trakicu koja čuva kutijicu da se ne razloži.

Za pravljenje kutijice za poklone potrebno je: tanki karton, salvetice, CD ili šestar, linijar, olovka, makaze i platnene trakice.

Unutrašnje konture prema kojima se kutijica savija je najbolje makazama ili nečim sličnim iscrtati kako bi što lakše savili kutijicu.

3

4

Za pravljenje ovakvih stvari vam treba svega sat vremena, a uz to se možete zabaviti, praveći razne kombinacije. Pokazala sam vam samo jedan način kako reciklirati karton od mogućih milion, a s obzirom da kartona uvijek ima, možete biti maštoviti do mile volje.

Sadžida Kosovac

21. JANUAR 2017.

U subotu, 21. januara 2017. godine, posjetio sam u Živinicama, u Bosanskom kulturnom centru, Goletić Dženitu i Halilčević Maidu koji su se družili sa 30 učenika osnovnih i srednjih škola, stipendista Fondacije Hastor. Na ulazu u salu zatekao sam 6 žena koje su čekale svoju djecu. Dženita i Maid mi pokazaše plan šta su za danas zaplanirali kako provesti vrijeme od 9 do 14 sati, kako zadržati pažnju djeci, učenicima od 3. razreda osnovne škole do 4. razreda srednje škole. Još mi rekoše da su se obratili načelniku općine Živinice i dobili odobrenje da mogu koristiti ovaj prostor za sve aktivnosti koje su povezane sa zadacima Fondacije Hastor.

Na prvi pogled uočih da su djeca raspoređena u krug da svi mogu gledati jedni drugima u lice što me jako obradova da su to studenti uradili kao dugogodišnji prosvjetni radnici. A još kad vidjeh da djeca imaju sveske i u njih bilježe, zapisuju ono što im studenti govore, vrati me u vrijeme kad sam kao pedagoški savjetnik posjećivao časove učitelja. Ne mogoh a da ih ne pohvalim kako za izvođenje samog programa tako i organizaciju ovih volonterskih sati. Poslije kraćih razgovora sa nekim od prisutnih učenika i davanja određenih uputa, pozdravih se i krenuh ka Srebrenici.

Kratko poslije 13 sati stigoh u Srebrenicu. Prozivam Mehmedović Ahmu, ne javlja se. Prozivam Salihović Arijanu koja mi se javi.

Pitam: „Gde se nalaziš?”, kaže: „U Tuzli!”
„A jesli zakazala volontiranje?”

„Jesam!”, čujem glas iz slušalice, a već me podilaze žmarci „... ali sam se dogovorila sa Ahmom da on danas bude sa djecom.“ Dok ona to govori meni se u sjećanje vraća jutrošnja vožnja na Nišiće po klizavoj cesti punoj snijega i leda na minus 10 stepeni Celzijusovih.

„Zašto me o tome nisi izvjestila?“ pitam je.

„Pa ja sam rekla Ahmi da to uradi!“ Tada mi bi svega dosta i rekoh: „Pravila znaš! Znaš li da si ostala bez stipendije Fondacije Hastor zbog neispunjavanja obaveza iz ugovora?“

Šuti. Pitam je zna li broj Ahmovog mobitela. „Ne znam!“, drsko odgovori i prekide mi razgovor.

Pozivam Nemanju Novakovića, on mi se javi iz Sarajeva.

„Jesi li zakazao volontiranje u Srebrenici?“ „Jesam!“, odgovori „...ali sam morao na fakultet.“

„Pa što me nisi izvjestio telefonom? Znaš li da si ostao bez stipendije?“

„Znam, hvala vam i na dosadašnjoj pomoći u vidu stipendije.“

„Obrati se administraciji Fondacije Hastor s obrazloženjem zašto nisi izvršio svoju obavezu, pa ćemo vidjeti šta će odlučiti Komisija za dodjelu stipendija Fondacije Hastor.“

Pozdravih se i prekidoh razgovor, a ispred mene se u mislima pojavljuju slike jelika i omorika prekrivenih snijegom preko Nišića i Bakića, zatim brža vožnja kroz Dubrave prema Kalesiji i policijska kontrola kod brzine 13 kilometara brže od dozvoljene. I sve to da bih saznao da ima (i koji su to)

neodgovornih studenata stipendista Fondacije Hastor. Iz tih razmišljanja trže me zvono mobitela. Ahmo se izvinjava što nije čuo kad sam ga zvao. Pitam gdje se nalazi, a on odgovori da je u Srednjoškolskom centru u Srebrenici. Ta me vijest obradova pa se pozurih u srednju školu. U toploj zbornici koju zagrijavaju jedna termoakumulaciona peć i dvije peći na struju zatekoh Ahmu sa 12 srednjoškolaca koji obrađuju temu: „Kako provesti kvalitetno svoje vrijeme“. Ahmo mi objasni da je dobio odobrenje od direktora škole da koristi njihove prostorije za potrebe stipendista Fondacije Hastor jer su to uglavnom đaci ove škole, a i Ahmo je bio njihov učenik, pa je direktor odobrio da koriste i peći da bi imali toplu prostoriju.

Prepoznajem učenike koji su došli iz udaljenih sela pa ih pitam kako su došli. Većina odgovara da su ih dovezli roditelji, ali da oni rado dolaze na ove sastanke jer imaju dosta lijepog da nauče i urade, što me također obradova. Iz razgovora sa ovim učenicima saznahod da su za zaštitu okoliša, čišćenja Izletišta Guber i čišćenja starog grada Srebrenice dobili zahvalnice od Udruženja SARA - zaštita mladih i žena. Porazgovarasm o učenju gdje više njih izrazi želju za dodatnim časovima Engleskog jezika. Predložih Ahmi da vidi kako im to možemo omogućiti. Sa tim mladim ljudima željnim znanja meni uvijek vrijeme brzo prolazi. Pogledam na sat i vidim bliži se tri sata popodne, pa se pozdravih i krenuh ka Vogošći.

Ramo Hastor

LIKOVNI RADOVI NAŠIH STIPENDISTA

Amina Bašić, Prva gimnazija Zenica

Fikreta Tiro, MSŠ Gornji Vakuf

Semra Islamović, SMŠ Zijah Dizdarević Fojnica

Dina Karić, Četvrta gimnazija Ilidža

Belma Gutlić, MSŠ Bosanski Petrovac

Za stipendistu mjeseca izabran je Rijad Muminović, student Elektrotehničkog fakulteta. U nastavku donosimo njegov profil.

Rijad Muminović student je treće godine Elektrotehničkog fakulteta u Sarajevu, smjer Automatika i Elektronika. Pored mnoštva fakultetskih obaveza i ispitnih rokova Rijad je tip studenta koji svoje slobodno vrijeme iskoristi do zadnje minute. Kako kaže, najviše se bavi programiranjem i elektrotehnikom, a najdraže mu je rješavanje algoritamskih zadataka. Izuzetno voli da prati vijesti o najnovijoj tehnologiji kao što su smartphoni, solarni paneli i autoimuni roboti. Svojim idejama sam unapređuje i tehnologiju koju koristi.

Učestvovao je na mnogobrojnim takmičenjima, gdje je naravno, ostvario samo najbolje rezultate. Neki od njih su: Juniorska Balkanska Matematička Olimpijada, Internacionalna Informatička Olimpijada i Balkanska Informatička Olimpijada. "Prošle godine bio sam organizator radionice Arduino Battles 2016 na fakultetu gdje su studenti i srednjoškolci realizovali robote koji su se takmičili u trkanju i čistoj snazi. Motivisani tim projektom smo nedavno završili projekat gdje su studenti kod kuće samostalno realizovali borbene robote te imali turnire borbi u ringu (STELEKS Robot League 2016), što je bilo itekako zanimljivo, ne samo studentima ETF-a, već i široj publici koja je uživo pratila 'okršaje' na facebook-u. Također sam već tri godine učesnik IEEEExtreme takmičenja, na kojem se takmiči po 2000 ekipa (a mi uvijek budemo u otporilike top 50). Takmičenje je koncipirano tako da se 24 sata (vrlo često bez ikakvog spavanja) rade programerski problemi različitih težina u timovima od po troje."

Pored toga što je stipendista tek godinu dana, Rijad je ponosan što je član ovako velike porodice. Trenutno učestvuje u realizaciji web-aplikacije Fondacije Hastor, koja će biti od velike pomoći administraciji, studentima volonterima i cijelokupnom timu Fondacije, ali i ljudima izvan nje. Također održava zvaničnu web stranicu Fondacije Hastor i ističe kako u ovome pronalazi dodatnu motivaciju za naredni period i unapređenje savremene tehnologije.

Hanka Mujkić

MOJ GRAD - NEKAD I SAD

Kada lutaš sam kroz prazne ulice onda dobiješ priliku da razmišljaš. I tako, hodajući sokacima šehera Sarajevo, shvatih da sam bogata. Da, doista to jesam. Bogata ponosom i ljubavlju koja mi je ušla pod kožu za vrijeme mog kratkogodišnjeg života, za mojih četrnaest godina. Ipak, rastužih se kad pogledah u ulicu sa moje desne strane. Ugledah samo potpunu prazninu, ni glas se nije čuo, čak su i ptice utišale svoj blagi pjev. Sjećam se, još dok sam bila manja, djed mi je pričao kako nikada nije bilo mira u toj ulici i kako su se dječiji zvonki glasovi čuli duž grada. Obuze me tuga, spustih svoj pogled i laganim koracima nastavih dalje. Tako zamišljena i u pokušaju da nađem

rješenje da se dječija igra vrati na ulice, jer znam koliko je to važno, udarih u jednu djevojčicu mojih godina. Nije me vidjela zbog mobitela kojeg je nosila u ruci. Shvatila sam istog momenta da je upravo ta spravica razlog ne toliko čestog slušanja zvonkih dječijih glasova na ulicama. Željela sam da moj grad živi kao nekad, da nema nesretnih ljudi, da na svakom čošku ovog mog grada ne srećem prosjake nego nasmijanu djecu. Iz misli me onda trže zvuk kova, mnogo poznat zvonki zvuk. Poznajem ovaj zvuk jer mi je amidža bio zanatlija. Toliko mi je srce zaigralo i toliko sam se obradovala da sam ni ne znajući brzo preskakala kaldrmu. Shvatih da je moj grad još uvijek historijsko svjedočanstvo.

A onda, iz daljine, začuh prve taktove sevdalinke pa mi dođe da zapjevam. Koliko god da sam mlada voljela sam tradiciju, jer sam znala da je ona ta koja govori o vremenima koja su prošla. I zaista, zaključila sam da plemenitost naših ljudi, da radost i pozitivnost koju oni nose ne može uništiti ni prazna ulica bez dječijih glasova ni unaprijeđenost tehnologije. Ja mogu promijeniti svoj život, ali moj grad je u suštini isti. Doista, ja ne živim u svom gradu, moj grad živi u meni.

Ajla Kožljak
OŠ Mirsad Prnjavorac
Vogošća

FONDACIJA HASTOR

Bulevar Meše Selimovića 16, Sarajevo
033 774 789
033 774 823
fondacija@hastor.ba

REDAKCIJA

Džulisa Otuzbir
Sadžida Kosovac
Hanka Mujkić
Mirza Okić

Emina Adilović
Lejla Đonlagić
Nirvana Žiško